

Distriktslæge Langhoff var drikkfældig, og hertil havde Dr. Muus svaret: Er det ogsaa sandt? Saa havde Rosenørn-Lehn sagt Ja, og mere blev der ikke talt om den Ting. Det andet Medlem af Sundhedsstyrelsen, som overværede denne Samtale, nemlig Professor Christiansen, har afgivet en Erklæring, hvori han siger, at efter hans Opfattelse angik denne Samtale kun løse Rygter og Andenhaandsviden, og at han paa dette Tidspunkt maatte anse det for rigtigt paa det bestemteste at stemple en Beskyldning mod Læge Langhoff for Misbrug af Alkohol som uberettiget. — Hvad vidste nu Rosenørn-Lehn? Den højtærede Justitsminister har citeret nogle af Forhørene, men han har ikke citeret det hele. Hvad staar der nemlig i Forhørene om Rosenørn-Lehn? Der staar følgende: „Vidnet“ — det er Rosenørn-Lehn — „har ingen Sinde personlig set Langhoff paavirket af Spiritus. Hans Kendskab til de 3 omforklarede Forhold støtter sig udelukkende paa Udtalelser, der ere meddelte ham fra flere forskellige Personer, hvis Troværdighed han ikke drager i Tvivl, saaledes flere af Vidnets Kolleger i Sakskebøing Landsogns Sogneraad, og ligeledes fra Anstaltens Inspektør.“ Vidnet forklarer endvidere, at der var ingen fast Regel for, hvor tidt han kom paa Anstalten, somme Tider var det en Gang om Ugen, og somme Tider kunde der gaa 14 Dage, og naar Vidnet var bortrejst, kunde der gaa længere Tid, saaledes som Regel en 3 Maaneders Tid om Sommeren, dog undtaget det sidste Aar. — Altsaa, Rosenørn-Lehn kommer som Regel en Gang ugentlig paa Anstalten. Ikke desmindre har han aldrig set Langhoff paavirket af Spiritus, og han har sin Viden væsentlig fra Inspektør Nielsen, fra hvem i øvrigt, som jeg senere skal komme til, Hofjægermester Brun ogsaa har sin Viden. Nu har Inspektør Nielsen, saa vidt jeg ved — jeg har ikke de Forhør ved Haanden, dem har den højtærede Justitsminister; jeg har ikke haft dem, siden de vare i Sundhedsstyrelsen, og tænkte jo da ikke, at de skulde komme til Debat her —, forklaret, at han heller aldrig har set Langhoff paavirket af Spiritus, medens han passede Sindssygeanstalten. Jeg tror, det eneste, han kunde sige, var, at en af Op-

synsmændene og en af de sindssyge syntes en Gang, at Distriktslæge Langhoff lugtede af Spiritus, da han kom derud. Altsaa, paa det Tidspunkt, da der var Tale om Distriktslæge Langhoffs Forflyttelse, var det eneste, Dr. Muus vidste om den Sag med Hensyn til Distriktslæge Langhoffs Drikkfældighed, denne Udtalelse af Rosenørn-Lehn, og jeg mener, at det var fuldstændig berettiget efter alt, hvad Dr. Muus ellers vidste om Distriktslæge Langhoff, og efter den Opfattelse, Professor Christiansen havde af ham, at Dr. Muus ikke lagde synderlig Vægt paa denne Udtalelse.

Men hvad skete der saa? Saa skete der det i Sundhedsstyrelsen, da der var Tale om, at Distriktslæge Langhoff skulde forflyttes, at jeg personlig ud af ren Samvittighedsfuldhed og af ingen anden Grund meddelte Sundhedsstyrelsens Formand, at jeg havde hørt nogle Rygter om Distriktslæge Langhoff i Retning af, at han af og til havde drukket lidt rigeligt. Det meddelte jeg for det første, fordi jeg ansaa det for min Pligt som Medlem af Sundhedsstyrelsen at oplyse alt, hvad jeg kunde oplyse om en Embedslæge, der skulde forflyttes, og jeg gjorde det tillige af den Grund, at jeg netop kendte Langhoff personlig, fordi han boede i min Valgkreds og stod i samme politiske Parti som jeg. Derfor mente jeg, at det var min Pligt i enhver Henseende intet at skjule, men oplyse alting. Men jeg sagde ganske vist samtidig til Dr. Muus: „Jeg personlig lægger ikke megen Vægt paa disse Rygter“, thi jeg kendte den ond-sindede Sladder, der trives i Sakskebøing — gennem mange Aars Erfaring kendte jeg den —, og jeg sagde den Ting til Dr. Muus, nemlig, at det var blevet omtalt i Sakskebøing Byraad, at Distriktslæge Langhoff en Søndag Formiddag havde vist sig i støjende Selskab, medens Klokkerne ringede til Kirke. Jeg sagde derom følgende: De maa forstaa, hvorledes den Udtalelse blev fremsat. Den Udtalelse havde nemlig en Baggrund, og den Baggrund var det, at Inspektøren paa Sindssygeanstalten ogsaa var bleven Medlem af Byraadet og var bleven Formand for Sygehusudvalget, og da han var bleven det, stod Distriktslæge Langhoff op i Sakskebøing Byraad og